

Arrest

nr. 96 693 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 18 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2006 dienen verzoekers een asielaanvraag. Op 29 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 585 van 30 januari 2009 opnieuw beslist tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard. Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 22 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 90 333.

Op 13 december 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer 98 135.

Op 8 mei 2012 dienen verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 augustus 2012 dienen verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker, bijlage 13quinquies. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt.

aan

de persoon die verklaart te heten B. T.

geboren te Nazran , op (...)1979

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

RE;DEN VAN DE BESLISSING:

Op 30/01/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 I artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

Aan

De persoon die verklaart te heten K.R.

Geboren te Ordjonikidzovskaya, op (...)1976

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 30/09/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

De verwerende partij stelt dat verzoekers geen belang hebben bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissingen steunen op het motief dat betrokkenen zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekers opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis te laten brengen. Een eventuele vernietiging kan derhalve geen enkel nut opleveren.

2.2 In het verzoekschrift betogen verzoekers dat zij een rechtstreeks en persoonlijk belang hebben aangezien zij door de bestreden beslissingen dreigen het land uitgezet te worden en bij afwezigheid op het Belgisch grondgebied de procedure automatisch wordt afgewezen bij gebrek aan belang. Ter terechtzitting voegt de raadvrouw van verzoekers toe dat het belang gelegen is in de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aangevoerde schending van de hogere rechtsnormen.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekers door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2008. Het beroep dat verzoekers indienden tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 22 585 van 30 januari 2009. Blijkens de stukken van het administratief dossier dienden verzoekers geen cassatieberoep in tegen het voormeld arrest van de Raad -en verzoekers beweren dit ook niet-, zodat het vaststaat dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2008 en het arrest van Raad van 30 januari 2009 ondertussen definitief zijn geworden. Voorts wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Verzoekers betwisten niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoekers over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers in principe dan ook geen nut opleveren.

2.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.5. In het verzoekschrift voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* samen met de conformiteit van de bestreden beslissingen met voormelde artikelen van het EVRM.

2.6 Verzoekers verduidelijken in hun verzoekschrift dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden aangezien geen rekening wordt gehouden met de hangende aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij betogen dat de artikelen 3 en 5 van het EVRM worden geschonden omdat de situatie in Ingoesjetië ernstig en precair blijft. Tot op heden komen verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, in het kader van beschuldigingen zowel als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit en het dagelijks bestuur in handen is van lokale mensen dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn. Volgens verzoekers zijn verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vast Beroepscommissie betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Ingoesjetië. In het verleden oordeelde de Vaste Beroepscommissie dat de bevolking van Ingoesjetië slachtoffer was van groepsvervolgung. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Verzoekers menen dat er *in casu* geen enkel onderzoek is verricht naar de actuele situatie voor Tjetsjeense vluchtelingen. De laatste

beoordeling van de toestand dateert van 30 januari 2009, bijgevolg meer dan drie en een half jaar geleden.

2.7 Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS, 12 januari 2007, nr. 166.626).

Er valt bovendien niet in te zien waarom verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu de bevelen, waarvan de motieven, met name *“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet worden betwist door verzoekers.

De stelling van verzoekers dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar de beslissingen aangaande hun asielprocedure, zonder een onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Ingoesjetië, kan niet worden gevolgd. Het is verweerder toegelaten bij het uitreiken van een bijlage 13quinquies te verwijzen naar het uiteindelijke resultaat van de door de verzoekers ingediende asielaanvraag. De beslissingen van de asielinstanties en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name de weigeringen van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is verzoekers gekend nu deze aan hen werden ter kennis gebracht. De vrees die verzoekers uiten en de klachten die zij hebben over de overheid in Ingoesjetië zijn beoordeeld in het kader van de ingediende asielaanvraag. Verzoekers brengen geen nieuwe elementen aan en integendeel zij verwijzen terzake naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, een instantie dat sinds vijf jaar is opgeheven. Derwijze volstaat de verwijzing naar de gevoerde asielprocedure in de bestreden beslissingen. Voorts vermelden de bestreden beslissingen de juridische grondslag met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag met name dat de asielaanvragen definitief werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 september 2009. Verzoekers maken niet duidelijk dat deze motivering niet draagkrachtig zou zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Waar verzoekers stellen dat er ontvoeringen en verdwijningen zijn door gemaskerde mannen, onrechtmatige arrestaties en folteringen en bijgevolg dat er nog steeds een onveilige situatie heerst in Ingoesjetië, stelt de Raad vast dat verzoekers hun beweringen geenszins onderbouwen met enig schriftelijk bewijs of met verwijzing naar rapporten om hun stelling te ondersteunen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad met volle rechtsmacht oordeelden al op grond van een grondige analyse de situatie in Ingoesjetië. De vrees die verzoekers uitten, werd niet aannemelijk gemaakt en is niet van die aard dat kon vastgesteld worden dat “in hoofde van verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 (kan) worden in aanmerking genomen” (RvV 30 januari 2009, arrest nr. 22 585).

In casu brengen verzoekers geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij leggen niet het minste bewijs neer dat hun beweringen hieromtrent kunnen staven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekers niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel en verzoekers evenmin aannemelijk maken dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hen zal worden genomen, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, feitelijke grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze artikel 13 van het EVRM wordt geschonden zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.8 De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN